

22 augustus 2021
(21ste zondag door het jaar B)

Wilt gij ook soms weggaan? (Joh 6:68)

Een paar jaar geleden had ik het geluk de heer Paulson te ontmoeten. Mijnheer Paulson leidt een ashram die bekend staat als de Sion Ashram. Dit is een huis voor gehandicapten die op straat leefden. In het kader van onze permanente vorming tot priester hebben wij enige tijd in dit tehuis doorgebracht als vrijwilliger. Op een avond vertelde de heer Paulson over zijn roeping, de reden waarom hij dat huis voor behoeftigen en gehandicapten had opgericht. Hij vertelde dat hij vroeger een gesetteld man was met een goede baan. Op een van zijn zakenreizen stond hij op een perron van een station op zijn trein te wachten. De trein had vertraging en hij ging op een bankje in de buurt zitten. Terwijl hij wachtte zag hij toevallig een bedelaar in gevecht met een zwervhond om een stuk brood dat iemand bij het vuilnis had gegooid. Het zwakke gewonde lichaam van de bedelaar aan de ene kant en de hond aan de andere kant van het stuk brood maakten een diepe indruk op hem. Hij zag mensen voorbij komen die de spot dreven met dit tafereel. Maar Mr. Paulson voelde zich geconfronteerd met een fundamentele vraag: wilt ook gij weggaan? Hij ging naar huis, aangedaan door wat hij gezien had, maar met een diep verlangen om die vraag te beantwoorden. Hij dacht diep na, ging terug naar het station, nam de bedelaar die hij op het perron gezien had mee naar zijn huis, maakte zijn wonden schoon en gaf hem onderdak.

In het evangelie helpt Jezus ons een bijzonder aspect van zijn mysterie te leren kennen. Wij hebben daarnet geluisterd naar een gedeelte van zijn toespraak in de synagoge van Kaphernaüm. Hij spreekt deze woorden na het wonder van de broodvermenigvuldiging waarbij Hij zich openbaart als het ware brood des levens, het brood dat uit de hemel is neergedaald om aan de wereld leven te geven (vgl. Joh. 6, 51).

Maar zijn toehoorders aarzelen: "Deze taal stuit tegen de borst, wie kan er naar luisteren?" (Joh 6,60). Zij beschouwen zichzelf als mensen met gezond verstand, die met hun voeten op de grond staan. Daarom schudden zij hun hoofd en gaan mompelend weg, de een na de ander. De aanvankelijke menigte wordt geleidelijk kleiner. Aan het einde blijft alleen de kleine groep van zijn meest trouwe leerlingen over. Maar wat het "brood des levens" betreft, is Jezus niet zinnens zijn woorden terug te nemen. Integendeel, hij is bereid om zelfs diegenen te verliezen die het dichtst bij hem staan: "Wilt gij ook weggaan?" (Joh 6,67).

"Wilt gij ook weggaan?" Vandaag stelt Jezus de vraag aan ons; hij daagt ieder van ons uit en vraagt een antwoord. Wat zal ons antwoord zijn?

Zijn volgelingen begrijpen het niet. Met hun materiële en rationele ingesteldheid begrijpen zij niet wat Christus bedoelt. Zij denken in termen van vlees, dat volgens Jezus "van geen nut is" (Joh 6,63). Zijn woorden echter zijn "geest en leven".

Als wij Zijn woorden zowel in het leven als in de geest moeten verstaan, is het antwoord met betrekking tot de te volgen weg reeds gegeven in Petrus' vraag: "Naar wie zouden wij anders gaan?"

Het is de weg die naar Christus leidt. En op die weg kunnen wij de goddelijke Meester persoonlijk ontmoeten: Hij is aanwezig op het altaar in de werkelijkheid van zijn Lichaam en Bloed. In het eucharistisch offer kunnen wij op mysterieuze maar reële wijze in contact komen met de persoon van Jezus en drinken uit de oneindige fontein van zijn leven als verrezen Heer.

Eucharistie vieren, "zijn vlees eten en zijn bloed drinken", betekent de wijsheid van het kruis en de weg van de dienst aanvaarden. Het betekent dat wij getuigen van onze bereidheid om onszelf op te offeren voor anderen, zoals Christus heeft gedaan. Toen Paulson de bedelaar zag, zag hij de vraag waarmee hij geconfronteerd werd als een oproep om levend brood voor anderen te zijn, met Jezus als zijn nooit eindigende bron. Dit is volgens mij wat broodvermenigvuldiging echt betekent.

Beste vrienden, ik roep u niet op om te doen wat Paulson deed toen hij voor de vraag stond, maar het Woord kan op verschillende manieren

vlees worden, ook op manieren die wij ons nu nog niet kunnen voorstellen. De Geest is daarbij degene die ons helpt om wegen te bewandelen die we misschien nog niet ontdekt hebben. Die Geest zal ons helpen om vurige getuigen te zijn van Christus' aanwezigheid in de eucharistie en in ons leven. Onze samenleving wordt al te vaak verleid door de illusie van een gemakkelijk en comfortabel leven om vervolgens terecht te komen in een spiraal van wanhoop, zinloosheid en geweld. Aan ons om te getuigen dat het anders kan.

Dat is het antwoord dat Christus van ons wil horen. Jezus houdt niet van halve maatregelen. Hij aarzelt niet ons te achtervolgen met de vraag: "Willen jullie ook weggaan?" In de aanwezigheid van Christus, het Brood van het Leven, willen ook wij vandaag met Petrus zeggen: "Heer, tot wie zouden wij anders gaan? Laten wij de momenten in ons leven waarop we geconfronteerd worden met de vraag van Jezus, aangrijpen als een gelegenheid om zijn brood te zijn voor anderen, op welke manier dan ook, zodat Jezus op de laatste dag tot ons kan zeggen: mijn lieve dochter/mijn lieve zoon, je hebt werkelijk mijn leven gevend brood op aarde vermenigvuldigd. Amen.

Francis Akara o.p.